

пред престола на Всевишния. Чрез тебе отправям смиреното си разкаяние...

Навън се вихреше свежа пролет. Млади цветове бяха изникнали в прясно напоените лехи. Цялата градина около палата ухаеше в замайващ мириз.

Иоан Асен седна връз една мраморна пейка. Обори глава на гърдите си. Изтръпнал, като пред буря, Дали щеше да получи милост дали страната му щеше да бъде спасена? Той не желаше нищо, освен това. Далечният блян за вземането на Царския град бе оставил за сина си. И той трябваше да има нещо за постигане. Не, едно поколение не можеше да добие всичко наведнъж.

Той бе разбрал тази велика истина. Ала твърде късно.

И затова сега нямаше друга молба, друга жажда: да запази постигнатото.

Защото от три страни се надигаше страшна напасть: всеки миг Бела можеше да дигне пълчищата си и да нападне откъм запад. На север се трупаха буреносни облаци. Хан Бату се канеше отново да нахлуе в Русия и след Владимир, да покори и Киев. А след Русия? Накъде щеше да потегли страхотната рат? Към Полша, Моравия и Венгрия или към България, Константинопол и Никея? Можеше и него да постигне съдбата на ~~победените~~ ^{победените}. Да поднася кумис на татарските пратеници, които го пиеха без да слизат от коня си, а след това да облизва капките от питието, паднали връз седлото, или дрихите на варварите... Между това Бодуен все още събираше огромна войска, готова да потегли към Константинопол. Против кого? Само против Ватаци ли?

Асен дълбоко въздъхна. И горещ копнеж го изгори. По оная лека длан, която умееше да разпръсва тъй нежно облаците от челото му. По гласа, който можеше да разведри натежалото му в тревога сърце.

Той бе сам.

В Никея Елена живееше своя живот на млада съпруга. Бело-